

MÁHR GÁBOR

Colosseumban is

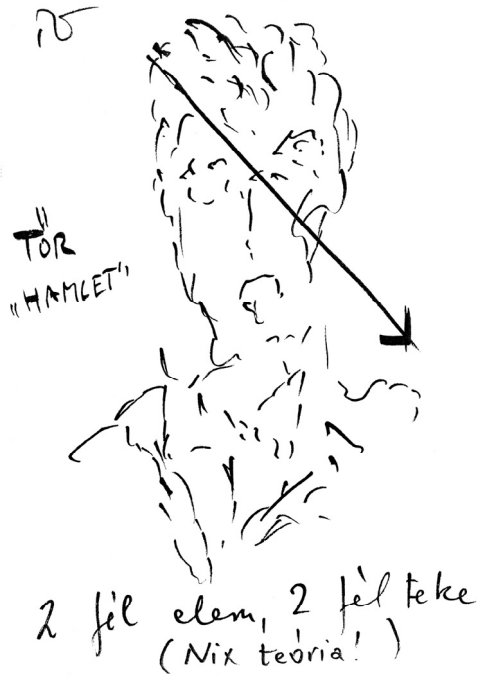
nem vagyok egy pöfeteggomba,
mert vannak aranyszőrű lovaim,
akik vágatnak az éjszakában,
mi meg ülünk a patakmederben,
tó mellett, jól esik közelről a fű szaga, és a virágok illata,
nem vagyok szemfényvesztő, nem én vagyok szemfényvesztő,
az a lila ruhás a Colosseumban is nő

por a por szájában

por a por szájában,
az az isteni por,
menjen a por lábról,
aztán meg feljebből,
ezer méterrúddal,
ott áll a legszebb nő,
ott száll a legszebb nő,
valami királynő,
aki elbágyasztott,
aki lerugdosott,
aki lefárasztott,
aki elárasztott,
és a por csak a por szájába harap,
én meg az almába,
érezem az almafa kisugárzó hevét,
az odakötött ló hiányzik,
azon most vágat a légyott,
hólepte nádszálkisasszonyok,
a tavi nádas, a kerek lapályos

piócafejek

piócafejek avanzsálnak a világ lajtorjáján,
bokszzsák, számócafejek, temérdek van belőletek,
remegő ősz a feneketek, ragadó zsír a feneketek,
ne lőjetez agyon embereket, a Dunába, a Tiszába
ne dobjatok télen embereket, mert elvesztik az életüket,
ne féljetez, Isten szeret, szereti az embereket,
én meg szántani elmegyek, szántom gyermekéveimet,
meséskönyvből olvasok fel nekik minden egyes nap meséket,
azért nem szeretnek engem, mert az éjszakám mulandó,
ezért nem szeretnek engem, mert minden kohézió elhagy,
s csak az agyamban épül fel egy új világ,
fergeteggel a tetején

BERTA KUHL

Csak a tükörbe

Ezt csak úgy vesszük.
Az idő helyett a folyamatból,
aminek megrepszttése kísérleti hang az orgonán.
Vagy nem az. A tér próbálkozása,
a levegővétel például,
ha befelé szívjuk sziréna hangja is lehet.

Amikor elkezdte visszafelé élni,
üvöltött a család,
de nincs kegyelem az újraélés hajszolásában.
Csak a tükörbe néző láthatja meg
a temetőt egy ismeretlen helyen.

A parton csak

Megkerültem a tavat, a csónakban,
amit télre is kint felejtettünk,
vártad a tavaszt hiába.
Integtettem, nem vettél észre,
hogya hangomat újra használjam,
azt nem.
A kutya szőrén még mindig
van abból az *anyagból*, amiből
házat építettél, miközben azt hazudtad
nekem,
lesz külön szobám.
Megkerültem a tavat.
A nemlét kihajt benned, a nyers hús
hidegebb bármilyen időnél.
Meztelenül a parton
csak állok.

Nincs aki lemérje

Összerándul homlokodon a ránc,
elveszett kérdésre,
kezedben azzal a darab fával,
szögekkel bemész az erdőbe
és kihozol egy kerítést,
de a vérző féltetek súlyát
nincs aki lemérje.

Kontolázi halál 1/2
eluum

120121 évél 10 2012

BÁTHORI CSABA

Menettértil

Nem mértük fel, hogy a rossz az igazság:
ezért együtt pusztulunk el a rossztól.
Bárcsak a jót a múltból visszaadnák
legalább, hogy ne csípne úgy az ostor.

Egyedül ő, Kasszandra él örökké:
aki megjósolja, az túl is éli
a rosszat. Nem győz le poklot az égi
intés, sőt mintha a jót eltörölné

a jóslat. Hiszen a jókra haragszik
Kasszandra, és nem fogad Ikaroszra.
A rossz nélkül láthatatlan a sorsa

mindenkinek. Rossz teremti a férfit.
S végül ha majd tűntöd előtt lehalkít
a föld, nem rosszallod a menettértilt.

Zene és más csodák

Értelmet egykor vagy talán csodát
ígért a kéklő orpheuszi dallam?
Túlvilág vagy világ van a szavakban?
Mennyivel vagyunk többek odaát?

Csoda, nem kétlem, ha kibírja együtt
egymás életét két szigorú példány.
És csoda, hogy megél a csoda múltán
valaki, ha elhagytuk s kivetettük.

És csoda, hogy a muzsikában elfér,
aminek nem talál helyet az elme.
Élőnek és halottnak ott terem tér

s világ, hol érti jötte-mente titkát.
Egymás után jövünk, ki-ki alig lát,
s szökellve távozunk az üres címre.

Táj bukással

P. Brueghel: *Ikarosz bukása* c. képéhez

A hős le hull, a kerekek forognak
tovább: higgadt halász veti ki horgát,
a pásztor botján az égig is ellát,
s középen szántani látsz egy parasztot.

Kit érdekel, ha egy a sokból elhull?
Egy halott nem lassítja a parasztot:
égen s földön hallgatnak a harasztok,
s egy hajó már az Óperencián túl

vitorláz. Bolond hát, ki eget érint
és felhők közt akar nyáját terelni –
túl magasan és túl mélyen a semmi

egyformán falánk: a hőst elemészt.
Lent a feketét, odafenn a kék kint
látja – s az élő egyiket sem érti.

PAYER IMRE

Skízis

Én ott maradok örökre.
Útkereszteződés. A fák csúcsa. Égbolt.
Aszfalt, fordult nézetben, újra aszfalt,
kattanás. Én ott maradtam.
Valaki kilép belőlem, menni kezd. Megy.
Mint feltevések sorozata – halad.
A lények, képek gyorsuló
vetülete fordul így,
kikattan belőlük a szervező közeg.
De a *van*ban minden mozgás megáll.
Aszfalt van. Szótlan ég van. Mozdulatlan napsütés.
Tér és idő vákuuma. Bezáródtam.
Én ott vagyok én. De itt beszélek,
nyelvtani egyes szám első személy,
a hallgatag közepet körbe beszélve,
a szavak, mint fémlapocskák – lebegnek.
Hallom, valahonnan mindennél fenyegetőbben
szélvihar közelít. Lapocskák, világok
süvöltének –

Az építkezésnél

– *pilinszkys* –

Lehunyt szemhéjam mögött újra látom
a pőre falat, betonon a port.
Malteros ládák, rideg sóderhalmok.
Látlak a pallón az épülő téglafalnál.
Látom magamat, a tekinteted,
rézsút forduló vállamat. Egy pillanat:
s a nap azóta irgalmatlanul,
örökre tűz a belső éjszakában.

„Hangokat ad egy torony teste.”
 Amit értettem, többé már nem értem,
 és megértem azt, amit addig nem.
 Az épület nem épül fel soha.
 Ott van a jelen, itt csak szétesett
 és összetákolt rekvizitumok
 – „hazátlanabb az én szavam a szónál.”
 Szétszerelődöm, újra összeállok.
 Vakon, bénán a bűnben. Hatalmasabb
 bűnök által a torz feloldozás.

